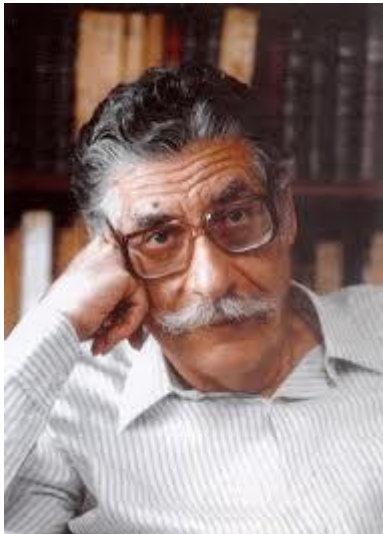

ΝΕΟΙ ΤΗΣ ΣΙΔΩΝΟΣ , 1970

ΜΑΝΟΛΗ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΚΗ

Το θέμα του ποιήματος είναι η στάση των νέων του 1970 απέναντι στη δικτατορία του 1967 . Οι νέοι του 70 αντί να αγωνίζονται δυναμικά εναντίον της δικτατορίας εκφράζουν τα ανθρωπιστικά τους ιδανικά με επαναστατικά τραγούδια και θεωρητικές αναζητήσεις.

ΔΟΜΗ ΤΟΥ ΠΟΙΗΜΑΤΟΣ

- Στίχος 1 ,περιέχει το θέμα
- Στίχοι 2-16,αναπτύσσουν το θέμα κλιμακωτά σε τέσσερις βαθμίδες Α. 2-4, Β. 5-10, Γ. 11-13, Δ. 13-16
- Στίχος 17, επιλογικός στίχος, παρουσιάζει το συμπέρασμα.

Πώς παρουσιάζονται οι νέοι στο ποίημα : Εγκάρδιοι στη συντροφιά, κοινωνικοί, με νεανικό σφρίγος , πάθος για ζωή και δράση. Λένε τραγούδια **με κοινωνικό περιεχόμενο** (στ.7«Για τα παιδάκια πού πεθαίνουν σ' άλλην ήπειρο», στ. 10 «Για τον καημό του εν γένει πάσχοντος ανθρώπου») **και πολιτικό περιεχόμενο** (στ.8 «Για ήρωες που σκοτωθήκαν σ' άλλα χρόνια» στ.9 «Για επαναστάτες Μαύρους, Πράσινους, Κιτρινωπούς»). Τα τραγούδια τους δηλαδή δεν είναι «ελαφρά άσματα», αλλά έχουν έναν προβληματισμό για τα δεινά του τρίτου κόσμου, τις επαναστάσεις κατά της αποικιοκρατίας τη δεκαετία του 1960, για τον ανθρωπινό πόνο γενικά.

Τι όμως ενοχλεί τον ποιητή; Η θεωρητική και επιφανειακή ενασχόληση με τα κοινωνικά και πολιτικά προβλήματα μέσω του τραγουδιού και της διασκέδασης , το αόριστο και γενικό ενδιαφέρον για ήρωες του παρελθόντος , για τα προβλήματα άλλων ΕΝΟΧΛΕΙ ΤΟΝ ΠΟΙΗΤΗ. Και η στάση αυτή συνδυασμένη με την αδιαφορία για τη δικτατορία που σκιάζει τη χώρα τους, την Ελλάδα, τη στέρηση των δικαιωμάτων του ελληνικού λαού , τους εξορίστους στα ξερονήσια και τους φυλακισμένους αγωνιστές της ελευθερίας και της δημοκρατίας ΕΝΟΧΛΕΙ ΤΟΝ ΠΟΙΗΤΗ. **Ο Αναγνωστάκης**, παλαιός αγωνιστής και ο ίδιος –διώχθηκε για τα αριστερά του φρονήματα, φυλακίστηκε στα χρόνια του Εμφυλίου στη φυλακή του Επταπυργίου στη Θεσσαλονίκη και έζησε την εμπειρία του μελλοθάνατου – **ήθελε από τους νέους του 1970 δράση , συμμετοχή σε κινητοποιήσεις με σκοπό τη φθορά του καθεστώτος και την τελική πτώση του.**

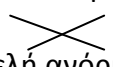
Πώς υποδηλώνεται η δυσφορία του ποιητή και η απογοήτευσή του; Με την ειρωνεία . Η ειρωνεία εκφράζεται

- Με λέξεις και εκφράσεις («κορίτσια δροσερά», «με νόημα και ζουμί»)
- Με στοιχεία της λόγιας γλώσσας («εν γένει», «δικαιούσθε»)
- Με ρητορικά σχήματα (**αναδίπλωση στο στίχο 6** «τόσο, μα τόσο», **επανάληψη** στους στίχους 7-8, **επαναφορά** στους στίχους 7-10)
- Με λαϊκό λεξιλόγιο («με το παραπάνω», «να ξεσκάσετε αδελφέ»)

Στους στίχους 11-13 η ειρωνεία έχει γίνει **σαρκασμός**
(«ιδιαιτέρως σας τιμά τούτη η συμμετοχή στην προβληματική και τους Αγώνες του καιρού μας», «και να ξεσκάσετε, αδελφέ, μετά από τόση κούραση»)

Ο επιλογικός στίχος Ο τελευταίος στίχος, σε παρένθεση, λειτουργεί ως επίλογος. Ο ποιητής απευθύνεται στο φίλο και συναγωνιστή του Γιώργο Αποστολίδη και του λέει με πίκρα και απογοήτευση ότι οι νέοι με την παθητικότητα, την έλλειψη αγωνιστικότητας και την απουσία τους από τα σύγχρονα πολιτικά δρώμενα έχουν γεράσει ψυχικά, αφού τους λείπει η φλόγα της νιότης, αλλά και τους ίδιους «τους γέρασαν προώρως». **Το ερωτηματικό** στο τέλος του στίχου υπογραμμίζει εντονότερα τη μελαγχολική διάθεσή του «το κατάλαβες;». Η **παρένθεση**, χαρακτηριστικό της ποίησης του Αναγνωστάκη, δηλώνει και την αλλαγή προσώπου προς το οποίο απευθύνεται ο ποιητής, αλλά κυρίως και την αλλαγή ύφους: από την ειρωνεία στην πίκρα.

Εκφραστικά μέσα

- **Χιαστό** «κορίτσια δροσερά

Αρτιμελή αγόρια»
- **Αναδίπλωση** «τόσο, μα τόσο»
- **Επαναφορά** «Για...Για...Για...Για...
- **Επανάληψη** «σ' άλλην.....σ' άλλα»
- **Ειρωνεία διάχυτη στο ποίημα**

Γλώσσα : Δημοτική με στοιχεία του προφορικού λόγου και λόγια στοιχεία. «Η γλώσσα άλλοτε καθημερινή και άλλοτε καβαφίζουσα» (Τάκης Καρβέλης) Ας λάβουμε υπόψη ότι ο ποιητής έχει επηρεαστεί από τον Καβάφη και στο ποίημά μας εκτός από τη γλώσσα είναι εμφανής η επίδραση και στον τίτλο. Ο τίτλος «Νέοι της Σιδώνας, 1970» παραπέμπει στο ποίημα του Καβάφη «Νέοι της Σιδώνας, 400 μ. Χ.» με το οποίο έχει και νοηματική συνάφεια.

ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΠΟΙΗΣΗΣ ΤΟΥ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΚΗ

- 1. Ποίηση εξομολογητική, βιωματική, επεξεργάζεται ποιητικά μνήμες και βιώματα.
- 2. Έντονος πολιτικός και κοινωνικός χαρακτήρας. Μοιάζει συχνά να είναι φωνή διαμαρτυρίας πνευματικού ανθρώπου, που καταγγέλλει όσα απαράδεκτα συμβαίνουν.
- 3. Η κυριολεξία, η ακριβολογία, η χρήση του καθημερινού λεξιλογίου.
- 4. Πικρά ειρωνική ή δηκτική, σαρκαστική στάση.
- 5. Ο τόνος της ποίησής του είναι απαισιόδοξος, αιχμηρός και διδακτικός.
- 6. Ο επιλογικός στίχος ξεχωριστός από το υπόλοιπο ποίημα ως επιμύθιον (συμπέρασμα)